

Biblioteka
KLASICI

Rabindranath Tagore
The Gardener

Izdavač
Edicija
Zemunska 32, Novi Banovci

Za izdavača
Lazar Vuk Bokan

Glavni i odgovorni urednik
Lazar Vuk Bokan

Prevodilac
David S. Pijade

Lektura i korektura
Edicija

Dizajn korica
Edicija

Štampa
Pi-press, Pirot

Tiraž
500 primeraka

Plasman
+381/64-521-521-0
klubcitalaca@edicija.rs
www.edicija.rs

GODINA IZDANJA
2023

MESTO IZDANJA
Novi Banovci

ISBN 978-86-81962-64-0

Rabindranat Tagore

GRADINAR

Sluga

Sažali se na svog slugu, kraljice!

Kraljica

Svečanost je prošla i sve su me sluge ostavile. Šta ćeš ti tako dockan?

Sluga

Pošto si druge otpustila, došao je moj čas.

Došao sam da te pitam šta ima tvoj poslednji rob još da uradi.

Kraljica

Šta možeš da očekuješ ovako pozno?

Sluga

Učini me gradinarom svoga cvetnjaka.

Kraljica

Kakva ludost!

Sluga

Hoću da napustim svoj stari posao.

Baciću mač i koplje u prašinu. Ne šalji me više na daleke dvore; ne kreći me u nove pobeđe. Učini me gradinarom svoga cvetnjaka.

Kraljica

Koje bi ti bile dužnosti?

Sluga

Da te služim u dokolici.

Održavaću svežu travu na putu kojim jutrom šećeš i gde sumorno cveće pri svakom tvom koraku klicanjem pozdravlja stopala tvoja.

Ljuljaću te na ljuljašci u hladu saptaparne, kroz čije će se lišće probijati rani mesec da celiva rub haljina tvojih.

Puniću ti mirisnim uljem kandilo kraj postelje i čudnim ću ti slikama šarati podnožje pastom od šafrana i sandala.

Kraljica

A kakva će ti biti nagrada?

Sluga

Da smem držati tvoje šačice male kao nežne lotosove pupoljke, i preko članaka nogu tvojih navlačiti cvetne lance; da ti smem tabane obojiti crvenim sokom ašokovog cveta i poljupcima otrti trun prašine, koji na njima možda još okleva.

Kraljica

Slugo moja, tvoja je molba uslišena, bićeš gradinar moga cvetnjaka.

„Pesniče, veče se primiče; tvoja kosa sedi.
Čuješ li u svojim osamnim mislima poruku drugoga
sveta?“

„Veče je“, reče pesnik, „pa osluškujem, jer me neko
može zvati sa sela iako je dockan.

Bdim: da li se mlada, bludna srca nalaze, da li dva para
čežnjivih očiju prose svirku, koja bi prekinula njihovo ću-
tanje i za njih govorila.

Ko bi tkao njihove vrele pesme ako bih ja sedeo na
obali života i posmatrao smrt i drugi svet?

Večernjača nestaje.

Tinjanje pogrebne vatre umire lagano na nemoj reci.

Šakali urliču u horu sa dvora opustele kuće, pri svetlo-
sti umornoga meseca.

Kada bi neki putnik ostavio svoj dom i došao da probu-
di noć i pognute glave osluškuje žubor sutona, ko bi mu
na uho šaputao tajne života ako bih ja zatvorio svoja vrata
i hteo da se oslobodim zemaljskih veza?

Šta mari što moja kosa sedi.

Ja sam uvek toliko mlad i toliko star koliko i najmlađi
i najstariji u tom selu.

Jedni se osmejuju slatko i prosto; jedni lukavo nami-
guju očima.

Jedni imaju suza koje naviru u po bela dana, a drugi
suza koje se kriju u tami.

Svima sam njima potreban, zato nemam vremena da lupam glavu o onome što će tek biti.

Sa svima sam podjednako star; šta mari onda što moja kosa sedi?“